

Dosar nr.8/P/2015

SECȚIA PENTRU PROCURORI ÎN MATERIE DISCIPLINARĂ
HOTĂRÂREA NR. 1P

Ședința publică din 13 ianuarie 2016

Președinte procuror

Procuror

Procuror

Procuror

Procuror

Pe rol fiind soluționarea acțiunii disciplinare formulată de Inspekția Judiciară împotriva pârâtului T. A. I., procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria R..., având ca obiect săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, au răspuns Inspekția Judiciară, prin reprezentanți, inspectori judiciari A. S. și G. A. și pârâtul procuror T.A. I., personal și asistat de avocat P. L.-N., cu împuternicire avocațială la fila 41 dosar.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefă, care învederează faptul că la data de 29.12.2015 Inspekția Judiciară a depus la dosar note scrise, care au fost comunicate pârâtului procuror la data de 30.12.2015.

Secția acordă cuvântul părților pe excepția invocată din oficiu la termenul anterior, referitoare la posibilitatea modificării cererii de chemare în judecată de către reclamantă, în sensul reținerii abaterii disciplinare prev. de art.99 lit. ș) din Legea 303/2004.

Inspekția judiciară, prin reprezentant, arată că în raport de această solicitare a formulat note scrise prin care a arătat că înțelege să-și mențină temeiul juridic al acțiunii disciplinare.

Pârâtul, prin avocat, apreciază că este atributul exclusiv al Inspecției Judiciare să încadreze fapta, iar instanța are doar atributul de a constata dacă s-a săvârșit sau nu fapta dedusă judecării. Apreciază că din oficiu nu se poate schimba temeiul juridic al acțiunii disciplinare astfel cum a fost supusă judecării.

După deliberare, Secția, urmare a notelor scrise depuse la dosarul cauzei de către Inspecția Judiciară, prin care se arată că se menține temeiul juridic al faptei ce formează obiectul acțiunii disciplinare, văzând principiul disponibilității care guvernează procesul civil, prev. de art. 9 din Codul de procedură civilă, aceleași reguli fiind aplicabile și în procedura disciplinară, respinge excepția invocată din oficiu.

Secția procedează la audierea pârâtului procuror T. A. I., cu privire la faptele reținute în sarcina sa, declarația acestuia fiind consemnată în scris, citită și semnată de către președintele de ședință, pârât, avocat, grefă și atașată la dosarul cauzei.

Nemaifiind alte cereri prealabile sau excepții de formulat, Secția acordă cuvântul părților pentru formularea probatoriilor.

Inspekția Judiciară, prin reprezentant, arată că nu solicită alte probe în afara celor existente la dosar.

Pârâtul, prin avocat, solicită proba cu înscrisuri. În acest sens depune la dosarul cauzei un înscris întocmit de doamna prim procuror I. L. G., prin care este detaliată situația, la acest moment, a celor 9 dosare, care fac obiectul acțiunii disciplinare și

[REDACTED] [REDACTED]
două înscrisuri în circumstanțiere, respectiv o caracterizare emisă de doamna prim
procuror I. L. G. de la Parchetul de pe lângă Tribunalul C...-S... și una emisă de
domnul procuror H. A. din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul C...-S...

Secția, deliberând, în temeiul dispozițiilor art.258 Cod procedură civilă raportat
la art.255 Cod procedură civilă încuviințează părților probele solicitate.

Se comunică Inspecției Judiciare un exemplar al înscrisurilor depuse de către
pârâtul procuror la termenul de astăzi.

Nemaifiind alte cereri de formulat ori probe de administrat, Secția constată
cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților la dezbateri.

Inspecția Judiciară, prin reprezentant, apreciază că din acțiunea disciplinară,
astfel cum a fost formulată, a rezultat o situație de fapt clară și evidentă, care a fost
confirmată de către domnul prim procuror T., cu ocazia declarației date la acest
termen de judecată. Având în vedere circumstanțele reale în care pârâtul a săvârșit
fapta, și anume: volumul mare de muncă, în condițiile unei scheme incomplete de
procurori, solicită Secției să pronunțe o hotărâre prin care să dispună sancționarea
acestuia, lăsând însă la apreciere modalitatea de individualizare a sancțiunii.

Pârâtul procuror, prin avocat, arată că solicitarea principală este aceea de a
respinge acțiunea disciplinară, constatând că nu sunt întrunite toate elementele
constitutive ale abaterii disciplinare, respectiv caracterul nescuzabil al neglijenței, în
aplicarea normelor de drept.

Susține că la Parchetul de pe lângă Judecătoria R... s-a funcționat în condițiile
unei scheme incomplete de procurori, împrejurare față de care domnul prim procuror
a fost nevoit a efectua și acte de urmărire penală, mai exact spus de supraveghere a
urmăririi penale în foarte multe cauze, așa cum rezultă din datele statistice, acesta
lucrând cot la cot cu colegii domniei sale.

Arată că domnul prim procuror a avut un volum imens de activitate, respectiv:
a întocmit foarte multe situații și analize, a confirmat rechizitoriile, a soluționat

plângerile împotriva soluțiilor sau a unor acte de urmărire penală efectuate de procurorii din subordine.

Susține că în aceste condiții este practic imposibil să te perfecționezi profesional, suficient de bine încât să înlături posibilitatea oricărei erori de interpretare a normelor legale, iar în același timp să te mai ocupi și de familie.

Mai arată că, a contribuit la situația de față și o oarecare oscilare a practicii judiciare în materia aplicării normelor de drept procesual dar și a normelor de drept material, în condițiile schimbării legislației. Susține că pentru avocați este mai ușor să fie în pas cu toate aceste chestiuni pentru că au mai puține dosare și le pot cenzura.

Precizează că în prima parte a anului, așa cum rezultă și din evidențele parchetului, aspecte constatate și de domnii inspectori, după intrarea în vigoare a noului cod de procedură și a noului cod penal, polițiștii au trimis la parchet tot ce-au avut și tot ce-au crezut că se poate soluționa rapid de către procurori. În acest morman de dosare au fost și cele 9 dosare care fac obiectul cercetării disciplinare.

Arată că, sub aspectul corectitudinii aplicării legii nu poate să discute, dar din punct de vedere subiectiv, crede că poate afirma, că s-ar putea accepta și un raționament în sensul că nu orice act de urmărire penală întrerupe cursul prescripției, ci numai acele acte care trebuiau comunicate.

Pe de altă parte, învederează că stabilirea termenului de prescripție a răspunderii penale - în varianta: pedeapsa și termenul de prescripție prevăzute de dispozițiile noului cod penal și aplicarea regulii de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale din vechiul cod penal, este reflexul unei practici inițiale, nu numai la nivelul mai multor parchete, dar și la nivelul instanțelor de judecată.

Din toate aceste considerente, solicită să se constate că domnul T. a nesocotit din culpă, în mod scuzabil, normele privind aplicarea regulilor privitoare la prescripția răspunderii penale.

Consecința nerespectării sau aplicării greșite a acestor norme, pentru ca fapta să întrunească toate elementele constitutive ale unei abateri disciplinare, trebuie să fie gravă.

Din analiza care s-a făcut de către doamna prim procuror de la Parchetul de pe lângă Tribunalul C...-S..., rezultă că s-au pronunțat 4 soluții de netrimitere în judecată, de clasare, pe alte temeiuri decât cel al prescripției.

Arată că inițial în cele 4 dosare a fost dispusă o soluție greșită, însă, în final, nu s-a ajuns la o trimitere în judecată, împrejurare față de care consideră că urmarea produsă nu este una gravă, care să fi perturbat activitatea unității de parchet, fiind vorba doar de câteva dosare, din multitudinea dosarelor înregistrate la Parchetul de pe lângă Judecătoria R...

Subliniază că, în situația în care s-a ajuns la soluții de netrimitere în judecată pe un alt temei, nu se poate reține că interpretarea greșită dată de domnul prim procuror T. a avut consecințe grave.

Mai mult, sub aspectul gravității consecințelor acestei greșite interpretări și aplicări a legii, solicită să se observe și atitudinea subiectivă a părților vătămate, care nu au fost interesate de soluțiile dispuse, neformulând plângere împotriva acestora.

Or, dacă nu s-a invocat o vătămare, apreciază că nu există un caracter grav al încălcării normelor și nicio consecință gravă.

În subsidiar, solicită să se constate, ceea ce au reținut și domnii inspectori care au efectuat verificările, un volum mare de activitate, context în care pare scuzabilă eroarea, motiv pentru care consideră că sancțiunea disciplinară constând în avertisment este suficientă.

Solicită să se aibă în vedere caracterizările depuse astăzi la dosar, dar mai ales reputația profesională a domnului procuror T., care este dată de traseul profesional și de rezultatele de ansamblu ale muncii sale.

Mai arată că, dacă ar fi judecător ar spune că o asemenea sancțiune, fie ea și „avertismentul”, l-ar putea împiedica să ajungă la Curtea Supremă, ceea ce ar fi o consecință gravă, pentru că alte impedimente nu se creează în mod definitiv, dar pentru onoarea și reputația sa, nu crede că, în contextul în care a greșit, merită să fie sancționat disciplinar.

SECȚIA PENTRU PROCURORI

Deliberând asupra acțiunii disciplinare de față, reține următoarele:

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru procurori în materie disciplinară sub nr. 8/P/2015, Inspecția Judiciară - Direcția de Inspecție Judiciară pentru procurori a solicitat, ca prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pârâtului T. A. I., prim procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria R..., pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzută de dispozițiile art. 99 lit. t teza a II-a din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență.

În motivarea acțiunii disciplinare, în esență, s-a reținut că pârâtul T. A. I. a nesocotit din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil normele de drept procesual penal, cu ocazia soluționării dosarelor penale nr. .../P/2012, .../P/2010, .../P/2009, .../P/2009, .../P/2012, .../P/2011, .../P/2010, .../P/2011 și .../P/2011, în sensul că a ignorat dispozițiile privitoare la întreruperea cursului prescripției, încălcând astfel prevederile art. 155 din noul cod penal.

În drept, Inspecția Judiciară și-a întemeiat acțiunea disciplinară pe dispozițiile art.47 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 317/2004 republicată și modificată.

În dovedirea acțiunii, Inspecția Judiciară a arătat că pe parcursul cercetării disciplinare a fost administrată proba cu înscrisuri. La data de 15.09.2015 a fost audiat pârâtul T. A. I.

La data de 13.11.2015 s-a înregistrat întâmpinarea la acțiunea disciplinară formulată de domnul prim procuror T. A. I. prin care a invocat aspecte de netemeinicie a acțiunii disciplinare. Astfel, a susținut că cele 9 soluții au fost date în condițiile unui volum de muncă extrem de mare, astfel cum s-a reținut de către procurorii inspeciori în acțiunea disciplinară, împrejurare față de care s-a dispus respingerea acțiunii disciplinare relativ la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. h din Legea nr. 303/2004. Arată că sub presiunea acestui volum de muncă este posibil să se fi strecurat erori de interpretare și aplicare a legii, pe care le consideră scuzabile, motiv pentru care solicita respingerea acțiunii disciplinare.

La data de 23.11.2015 Inspecția Judiciară a depus la dosarul cauzei răspuns la întâmpinare, prin care s-a arătat că pârâtul nu se poate prevala în apărarea sa de necunoașterea legii.

În cursul cercetării judecătorești, la termenul de judecată din data de 25.11.2015, Secția, din oficiu, în temeiul art.204 alin.1 din Codul de procedură penală, a pus în discuția părților posibilitatea modificării cererii de chemare în judecată de către reclamant, în sensul reținerii în sarcina pârâtului a abaterii disciplinare prev. de art. 99 lit. ș din Legea nr. 303/2004, având în vedere că prin Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014 s-a stabilit modalitatea de interpretare a legii privind calculul termenului de prescripție.

La data de 29.12.2015 s-au înregistrat la dosarul cauzei note scrise prin care Inspecția Judiciară a precizat că își menține temeiul juridic al acțiunii disciplinare, astfel cum a fost dedusă judecării.

La data de 13.01.2016 Secția a procedat la audierea pârâtului procuror.

Din analiza materialului probator administrat în cauză, Secția pentru procurori în materie disciplinară reține următoarea situație de fapt:

Prin procesul-verbal de sesizare din oficiu al Inspecției Judiciare din data de 29.05.2015 s-a constatat faptul că pe rolul domnului T. A., prim procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria R..., au fost identificate un număr de 9 cauze în care nu s-au efectuat acte de urmărire penală într-o perioadă de timp îndelungată, de la 1 an și 3 luni - la 2 ani, dosarele fiind soluționate ulterior, în mod greșit, prin netrimiteri în judecată, pe considerentul împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale.

Sesizarea Inspecției Judiciare a fost formulată potrivit art. 45 alin. 2 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată.

Cu prilejul efectuării controlului dispus prin ordinul Inspectorului șef nr. .../2015, având ca obiect verificarea dosarelor penale cu autori cunoscuți, în care s-au propus soluții de netrimiteri în judecată în anul 2014 și trimestrul I al anului 2015, ca urmare a împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale, s-a constatat că pârâtul T. A. I. a avut repartizate pentru soluționare, cu referat de terminare a urmăririi penale, întocmit de Serviciul de Investigare a Fraudelor din cadrul I.P.J. C... S..., dosarele nr. .../P/2012, .../P/2010, .../P/2009, .../P/2009, .../P/2012, .../P/2011, .../P/2010, .../P/2011 și .../P/2011, în care s-au efectuat cercetări pentru infracțiuni de înșelăciune, fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals, față de mai multe persoane. De asemenea, s-a mai constatat că de la data repartizării dosarelor și până la soluționarea greșită a acestora, prin aplicarea prescripției, pârâtul nu a efectuat acte de urmărire penală, deși dosarele se aflau pe rolul acestuia de mai mult timp.

Cu ocazia verificărilor prealabile s-a stabilit că în perioada 22.02.2012-07.03.2013 pârâtului T. A. I. i-au fost repartizate spre soluționare cele 9 dosare penale, anterior indicate.

Toate aceste dosare au fost soluționate prin clasare la data de 06.06.2014, cu excepția dosarului penal nr.../P2011, care a fost soluționat, tot prin clasare, la data de 05.02.2014.

În toate aceste cauze pârâtul a reținut împlinirea termenului de prescripție.

Ulterior, constatându-se că termenul de prescripție a fost greșit calculat, toate soluțiile pronunțate, (cu excepția dosarului penal nr.../P/2011 în care soluția a fost desființată de judecătorul de cameră preliminară, ca urmare a plângerii persoanei vătămate) au fost infirmate prin ordonanțele pronunțate în perioada 08-16.06.2015 de către prim procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul C...-S..., soluțiile dispuse de acesta fiind confirmate ulterior de judecătorul de cameră preliminară, cu excepția ordonanței nr./2015. Prin încheierea nr. ... din 13.08.2015, pronunțată în dosarul nr. .../.../2015, judecătorul de cameră preliminară a dispus respingerea cererii formulate de Parchetul de pe lângă Tribunalul C...-S... și a constatat nulitatea ordonanței dispuse în dosarul nr./2015, pe considerentul că nu a fost respectat termenul imperativ de 3 zile, prevăzut de dispozițiile art. 335 alin 4 din Codul de procedură penală.

Prin procesul verbal din data de 28.07.2015 s-a constatat finalizarea verificărilor prealabile.

Prin rezoluția din data de 31.07.2015 s-a dispus începerea cercetării disciplinare față de prim procurorul T. A. I., pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prev. de art. 99 lit. h și t teza a II-a din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată.

La data de 15.09.2015 a fost audiat pârâtul T. A. I. La dosarul cauzei au fost atașate: copii de pe registrul penal, copii ale actelor din cele 9 dosare, înscrisuri din care rezultă volumul de muncă al pârâtului, caracterizări, jurisprudența în materie a Înaltei Curții de Casație și Justiție precum și Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014.

La dată de 15.09.2015 au fost prezentate pârâtului T. A. I. probele administrate în cursul cercetării disciplinare. Acesta nu a formulat obiecții cu privire la modul de desfășurare a cercetării disciplinare și nici nu a solicitat probe noi în apărare.

La data de 17.09.2015 s-a întocmit procesul verbal de efectuare a cercetării disciplinare, în conformitate cu dispozițiile art. 31 alin. 1 și 2 din Regulament.

În fapt, referitor la cele 9 dosare penale, anterior indicate, Secția reține următoarele:

1. Dosarul penal nr. .../P2009 a fost repartizat spre soluționare pârâtului la data de 28.06.2012 cu propunere de trimitere în judecată. În cauză urmărirea penală a fost începută în personam la data de 17.03.2011, faptele fiind comise în perioada 2006-2007. A fost soluționat prin clasare la data de 06.06.2014. Ulterior soluția a fost infirmată, ca nelegală, prin ordonanța nr. .../2015 din 08.06.2015 a prim procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul C...-S... (s-a constatat că termenul de prescripție a răspunderii penale nu a fost calculat corect). Prin încheierea nr.../11.06.2015, pronunțată de Judecătoria R... în dosarul nr. .../.../2015, judecătorul de cameră preliminară a confirmat redeschiderea urmăririi penale.

Prin rechizitoriul procurorului din data de 16.11.2015 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei M. C. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 47 C.p. rap. la art. 244 alin 1,2 C.p., cu aplic. art. 35 alin. 1 C.p. și art. 5 C.p. De asemenea, s-a dispus, în temeiul prev. art. 315 alin. 1 lit. b, d Cod procedură penală, art. 19 din Legea nr. 255/2013, cu aplic. prev. art. 18¹ din Codul penal 1968, clasarea cauzei față de suspectii P. A., P. L. C., C. A. C., C. R. A., S. E., I. A. O. și M. C.

2. Dosarul penal nr. .../P/2010 a fost repartizat spre soluționare pârâtului T. A. la data de 10.01.2013 cu propunere de trimitere în judecată. În cauză urmărirea penală a fost începută în personam la 10.02.2012, faptele fiind comise în anul 2009. A fost soluționat prin clasare la data de 06.06.2014. Ulterior soluția a fost infirmată, ca nelegală, prin ordonanța nr.../2015 din 09.06.2015 a prim procurorului

Parchetului de pe lângă Tribunalul C... S... (s-a constatat că termenul de prescripție a răspunderii penale nu a fost calculat corect). Prin încheierea nr.../25.06.2015, pronunțată de Judecătoria R... în dosarul nr. .../.../2015, judecătorul de cameră preliminară a confirmat redeschiderea urmăririi penale.

Prin ordonanța din data de 14.10.2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria R..., în temeiul prevederilor art. 315 alin. 1 lit. b, d Cod procedură penală, art. 19 din Legea nr. 255/2013, cu aplicarea prevederilor art. 18¹ din Codul penal 1968, s-a dispus clasarea cauzei.

3. Dosarul penal nr. .../P/2009 a fost repartizat spre soluționare pârâtului T. A. la data de 29.02.2012 cu propunere de trimitere în judecată. În cauză urmărirea penală a fost începută în personam la data de 17.03.2011, faptele fiind comise în 2006-2007. A fost soluționat prin clasare la data de 06.06.2014. Ulterior soluția a fost infirmată, ca nelegală, prin ordonanța nr.../2015 din 10.06.2015 a prim procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul C... S... (s-a constatat că termenul de prescripție a răspunderii penale nu a fost calculat corect).

Prin încheierea nr. ... din 13.08.2015, pronunțată în dosarul nr. .../.../2015, judecătorul de cameră preliminară a dispus respingerea cererii formulate de Parchetul de pe lângă Tribunalul C...-S... și a constatat nulitatea ordonanței dispuse în dosarul nr. .../2015, pe considerentul că nu a fost respectat termenul imperativ de 3 zile, prevăzut de dispozițiile art. 335 alin 4 din Codul de procedură penală.

4. Dosarul penal nr..../P/2010 a fost repartizat pentru soluționare pârâtului T. A. la data de 09.04.2012 cu propunere de trimitere în judecată. În cauză urmărirea penală a fost începută în personam în 12.05.2011, faptele fiind comise în 2006. A fost soluționat prin clasare la data de 06.06.2014. Ulterior soluția a fost infirmată, ca nelegală, prin ordonanța nr.../2015 din 16.06.2015 a prim procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul C... S... (s-a constatat că termenul de prescripție a răspunderii penale nu a fost calculat corect).

Prin încheierea nr.../13.08.2015, pronunțată de Judecătoria R... în dosarul nr. .../2015, judecătorul de cameră preliminară a confirmat redeschiderea urmăririi penale. Prin ordonanța din data de 24.11.2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria R..., în temeiul prev. art. 315 alin. 1 lit. b, d Cod procedură penală, art. 19 din Legea nr. 255/2013, art. 315 alin. 1 lit. a Cod procedură penală rap. la art.16 alin.1 lit. a,b, și i Cod procedură penală, s-a dispus clasarea cauzei.

5. Dosarul penal nr. .../P/2011 a fost repartizat spre soluționare pârâtului T. A. la data de 18.07.2012 cu propunere de trimitere în judecată. În cauză urmărirea penală a fost începută în personam la data de 08.07.2011, faptele fiind comise în 2007. A fost soluționat prin clasare la data de 06.06.2014. Ulterior soluția a fost infirmată, ca nelegală, prin ordonanța nr.../2015 din 09.06.2015 a prim procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul C...-S... (s-a constatat că termenul de prescripție a răspunderii penale nu a fost calculat corect).

Prin încheierea nr.../11.06.2015, pronunțată de Judecătoria R... în dosarul nr. .../2015, judecătorul de cameră preliminară a confirmat redeschiderea urmăririi penale. În prezent dosarul se află în lucru la Serviciul de Investigare a Criminalității Economice Financiare din cadrul I.P.J. C...-S..., fiind în supravegherea domnului prim procuror adjunct C. C.

6. Dosarul penal nr. .../P/2011 a fost repartizat spre soluționare pârâtului T. A. la data de 05.07.2012 cu propunere de trimitere în judecată. În cauză urmărirea penală a fost începută în personam la data de 26.09.2011, faptele fiind comise la 05.12.2005.

A fost soluționat prin clasare la data de 06.06.2014. Ulterior soluția a fost infirmată ca nelegală prin ordonanța nr.../2015 din 09.06.2015 a prim procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul C... S... (s-a constatat că termenul de prescripție a răspunderii penale nu a fost calculat corect).

Prin încheierea nr.../11.06.2015, pronunțată de Judecătoria R... în dosarul nr.

.../2015, judecătorul de cameră preliminară a confirmat redeschiderea urmăririi penale.

Prin ordonanța din data de 09.10.2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria R..., în temeiul prevederilor art. 315 alin. 1 lit. b, d Cod procedură penală, art. 19 din Legea nr. 255/2013, cu aplicarea prevederilor art. 18¹ din Codul penal 1968, s-a dispus clasarea cauzei.

7. Dosarul penal nr. .../P/2012 a fost repartizat spre soluționare pârâtului T. A. la data de 11.03.2013 cu propunere de trimitere în judecată. În cauză urmărirea penală a fost începută în personam la data de 19.05.2012, faptele fiind comise în 2007-2008. A fost soluționat prin clasare la data de 06.06.2014. Ulterior soluția a fost infirmată, ca nelegală, prin ordonanța nr.../2015 din 16.06.2015 a prim procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul C... S... (s-a constatat că termenul de prescripție a răspunderii penale nu a fost calculat corect).

Prin încheierea nr.../16.07.2015, pronunțată de Judecătoria R... în dosarul nr. .../2015, judecătorul de cameră preliminară a confirmat redeschiderea urmăririi penale. În prezent dosarul se află în lucru la Serviciul de Investigare a Criminalității Economice Financiare din cadrul I.P.J. C...-S..., fiind în supravegherea domnului prim procuror adjunct C. C.

8. Dosarul penal nr..../P/2012 a fost repartizat spre soluționare pârâtului T. A. la data de 01.02.2013 cu propunere de trimitere în judecată. În cauză urmărirea penală a fost începută în personam la data de 15.05.2012, faptele fiind comise în 2009. A fost soluționat prin clasare la data de 06.06.2014. Ulterior soluția a fost infirmată, ca nelegală, prin ordonanța nr.../2015 din 16.06.2015 a prim procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul C... S... (s-a constatat că termenul de prescripție a răspunderii penale nu a fost calculat corect).

Prin încheierea nr.../16.07.2015, pronunțată de Judecătoria R... în dosarul nr. .../2015, judecătorul de cameră preliminară a confirmat redeschiderea urmăririi

penale. În prezent dosarul se află în lucru la Serviciul de Investigare a Criminalității Economico Financiare din cadrul I.P.J. C...-S..., fiind în supravegherea domnului prim procuror adjunct C. C.

9. Dosarul penal nr. .../P/2011 a fost repartizat spre soluționare pârâtului T. A. la data de 18.12.2012 cu propunere de trimitere în judecată. În cauză urmărirea penală a fost începută în personam la data de 08.07.2011, faptele fiind comise în perioada 2005-2006. A fost soluționat prin clasare la data de 05.02.2014. Prin sentința penală nr. .../23.02.2015, pronunțată în dosarul nr. .../.../2014, Judecătoriei R... a admis plângerea formulată de petenții C. V. și C. I. și a desființat ordonanța nr. .../P/2011 din data de 05.02.2014 a Parchetului de pe lângă Judecătoria R... și ordonanța nr. .../2014 din data de 11.09.2014 a prim procurorului Parchetului de pe lângă tribunalul C...-S... și a dispus redeschiderea urmăririi penale în vederea punerii în mișcare a acțiunii penale și completării urmăririi penale. Prin ordonanța din data de 23.09.2015 a Parchetului de pe lângă Judecătoria R..., în temeiul prevederilor art. 315 alin. 1 lit. b, d Cod procedură penală, art. 19 din Legea nr. 255/2013, cu aplicarea prevederilor art. 18¹ din Codul penal 1968, art.315 alin.1 lit. b Cod procedură penală, s-a dispus clasarea cauzei.

Cu ocazia audierii, în faza cercetării disciplinare, precum și în fața Secției, relativ la faptele reținute în sarcina sa, pârâtul T. A. I. a arătat următoarele: în anul 2001 a fost numit judecător la Judecătoria T...; în același an a fost transferat procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria R...; în anul 2011 a fost numit prim procuror adjunct al Parchetului de pe lângă Judecătoria R..., iar în anul 2014 a fost numit prim procuror al aceleiași unități de parchet. A precizat că unitatea se confruntă cu o lipsa de personal (în schema posturilor de procurori figurează 3 posturi vacante), fluctuație de procurori și volum foarte mare de activitate, împrejurare față de care a relatat că, pe lângă activitățile specifice funcției de conducere a fost nevoit să desfășoare și activități specifice fazei de urmărire penală

sau participare la ședințele de judecată. A susținut că pe fondul acestui volum de muncă este posibil să fi făcut greșeli de interpretare și de aplicare a legii.

Cu privire la soluțiile dispuse în cele 9 dosare indicate în acțiunea disciplinară a arătat că este posibil să fi făcut o greșită interpretare a legii cu privire la calculul termenului de prescripție a răspunderii penale. Cu toate că în faza cercetării disciplinare a precizat că la momentul pronunțării celor 9 soluții nu a cunoscut Decizia Curții Constituționale nr. 265/2014, în fața Secției și-a schimbat poziția procesuală și a arătat că a cunoscut această decizie. A mai susținut că avea cunoștință de faptul că anterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014 a existat o hotărâre a ÎCCJ cu privire la interpretarea normelor tranzitorii în materia prescripției.

În concret, a precizat că în cele 9 cauze, la calcularea termenului de prescripție a răspunderii penale, a avut în vedere: data săvârșirii faptei, termenul de prescripție prevăzut în noul cod de procedură penală, iar ca act întrerupător al termenului de prescripție doar începerea urmăririi penale, conform vechiului cod de procedură penală. A susținut că nu a avut în vedere alte acte întrerupătoare ale termenului de prescripție și, deși Decizia Curții Constituționale este în sensul că nu se poate face o lex terția, arată că „față de ceea ce am declarat până acum cred că am făcut o lex-terția”.

La dosarul cauzei au fost depuse două caracterizări, realizate de către doamna I. L. G., prim procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul C...-S... și domnul H. A., procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul C...-S..., prin care se arată că pârâtul T. A. I. este o persoană corectă, cinstită, a dat dovadă de o mare putere de muncă în activitatea desfășurată, de un comportament desăvârșit în relațiile cu colegii și justițiabilii, o persoană care are cunoștințe profesionale remarcabile, materializate în calitatea și acuratețea juridică a lucrărilor întocmite.

Potrivit art. 99 lit. t) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, constituie abatere disciplinară exercitarea funcției cu gravă neglijență, iar potrivit art. 99¹ din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, există gravă neglijență atunci când judecătorul sau procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual.

În considerarea elementelor care definesc conținutul acestei abateri disciplinare trebuie să se constate existența unei conduite culpabile a magistratului în exercitarea funcției, prin încălcarea, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept material ori procesual.

Pentru a putea reține existența răspunderii disciplinare relativ la abaterea disciplinară dedusă judecății este necesar a analiza existența elementelor specifice, și anume: existența faptei ilicite, urmarea produsă, raportul de cauzalitate dintre existența faptei și urmarea produsă, precum și existența vinovăției.

Referitor la cea dintâi condiție, care se circumscrie laturii obiective a abaterii disciplinare prevăzută de art. 99 lit. t) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, starea de fapt reținută de către Secție constată încălcarea de către pârâtul procuror a responsabilităților specifice funcției, respectiv încălcarea normelor legale privitoare la calculul termenului de prescripție a răspunderii penale. Aceste responsabilități sunt concretizate în cerința imperativă a dispozițiilor art. 154 și 155 din Cod penal.

Astfel, în cadrul art. 154 Cod penal legiuitorul a prevăzut în mod expres termenele de prescripție a răspunderii penale, funcție de pedeapsa stabilită de legiuitor pentru infracțiunile care fac obiectul cercetării penale.

Art. 155 Cod penal reglementează întreruperea cursului prescripției răspunderii penale, fiind prevăzut în mod expres faptul că prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză, cursul termenului prescripției răspunderii penale se

întrerupe.

De asemenea, prevede și care este consecința întreruperii cursului termenului de prescripție (începe să curgă un nou termen de prescripție), efectele pe care le produce față de participanții la infracțiune, precum și faptul că termenul prev. la art. 154 va fi socotit îndeplinit oricâte întreruperi ar interveni în situația în care a fost depășit cu încă o dată.

Cu toate că, **potrivit art. 4 alin. 1 din Legea nr.303/2004** „, procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii și să respecte drepturile tuturor persoanelor”, Secția constată că din materialul probator administrat în cauză, rezultă fără putință de tăgadă faptul că **pârâtul procuror, cu ocazia soluționării celor 9 dosare indicate în acțiunea disciplinară, nu a aplicat normele legale privitoare la calculul termenului de prescripție, respectiv a ignorat dispozițiile privitoare la întreruperea termenului de prescripție și a celor privitoare la prescripția specială.** De asemenea, Secția reține că deși acesta avea obligația profesională de a respecta interpretarea data prin **Decizia Curții Constituționale nr. 265/06.05.2014**, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile, **a ignorat total aceste dispoziții, cu toate că aplicarea lor era obligatorie.**

Totodată, Secția constată că pârâtul a ignorat și **Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală**, prin care s-a stabilit că prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei, decizie care a fost pronunțată tocmai pentru elucidarea practicii neunitare creată la nivelul mai multor instanțe din țară, urmare a intrării în vigoare a noilor coduri.

În ceea ce privește urmarea produsă, ca și consecință a calculului greșit al

termenului de prescripție, Secția constată că prin conduita pârâtului s-a adus atingere relațiilor sociale constând în bunul mers al activității de urmărire penală.

În concret, Secția reține că în situația în care soluțiile dispuse de pârâtul procuror în cele 9 dosare nu ar fi fost infirmate, urmare a controlului exercitat de procurorul ierarhic superior, în baza art. 64 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, consecința faptei sale ar fi fost aceea a înlăturării răspunderii penale. Această urmare a faptei pârâtului este una extrem de gravă deoarece presupune ca persoanele cercetate penal în respectivele cauze să nu suporte rigorile legii penale.

Totodată, Secția constată că prin fapta pârâtului, constând în calculul greșit al termenului de prescripție a răspunderii penale s-a adus atingere și dreptului la un proces echitabil prev. de art.6 pct.1 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și art. 8 din Codul de procedură penală, potrivit căruia „Organele judiciare au obligația de a desfășura urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, astfel încât să fie constatate la timp și în mod complet faptele care constituie infracțiuni, nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală, iar orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit legii, într-un termen rezonabil”.

În concret, din materialul probator administrat în cauză, Secția constată că soluția dispusă în dosarul penal nr. .../P/2009, chiar dacă a fost infirmată ca nelegală, nu s-a putut pune în aplicare, în sensul redeschiderii urmăririi penale, întrucât prin încheierea nr. ... din 13.08.2015, pronunțată în dosarul nr. .../2015, judecătorul de cameră preliminară a dispus respingerea cererii formulate de Parchetul de pe lângă Tribunalul C...-S... și a constatat nulitatea ordonanței dispuse în dosarul nr. .../2015, pe considerentul că nu a fost respectat termenul imperativ de 3 zile, prevăzut de dispozițiile art. 335 alin 4 din Codul de procedură penală.

Astfel, Secția reține că, în această cauză, chiar dacă ne aflăm în prezența unei culpe concurente, soluția nelegală dispusă de pârâtul procuror a produs ca și efect înlăturarea răspunderii penale a persoanelor cercetate în respectivul dosar.

Cu privire la celelalte soluții infirmate de către prim procurorul parchetului ierarhic superior, menținute de către judecătorul de cameră preliminară, Secția constată că în respectivele cauze a fost redeschisă urmărirea penală. De asemenea, constată că în dosarul penal nr. .../P/2011 redeschiderea urmăririi penale a avut loc ca urmare a plângerii contra soluției formulate de petenții C. V. și C. I. la Judecătoria R...

În concret, Secția reține că, în dosarele penale nr. .../P/2010, .../P/2009, .../P/2010, .../P/2011 și .../P/2011 urmărirea penală a fost deja finalizată, soluțiile dispuse fiind : **un rechizitoriu**, prin care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei M. C. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 47 C.p. rap. la art. 244. alin 1,2 C.p., cu aplic. art. 35 alin. 1 C.p. și art. 5 C.p (dosarul penal nr. 3360/P/2009), **4 soluții de clasare în considerarea prevederilor art. 315 alin. 1 lit. b, d Cod procedură penală, art. 19 din Legea nr. 255/2013, cu aplicarea prevederilor art. 18¹ din Codul penal 1968 -fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni** (dosarul penal nr. .../P/2009 - soluția fiind dispusă față de 7 persoane, respectiv suspectii P. A., P. L. C., C. A. C., C. R. A., S. E., I. A. O. și M. C.; dosarul penal nr. .../P/2010; dosarul penal nr. .../P/2011 și dosarul penal nr. .../P/2011) **și o singură soluție de clasare** în temeiul prev. art. 315 alin. 1 lit. b, d Cod procedură penală, art. 19 din Legea nr. 255/2013, art. 315 alin. 1 lit. a Cod procedură penală rap. la art.16 alin.1 lit. a, b, și i Cod procedură penală (fapta nu există; fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege; există autoritate de lucru judecat).

Totodată, Secția constată că, în prezent, dosarele penale nr. .../P/2011, .../P/2011 și .../P/2012 se află în lucru la Serviciul de Investigare a Criminalității

Economico Financiare din cadrul I.P.J. C...-S..., fiind în supravegherea domnului prim procuror adjunct C. C.

Nu în ultimul rând, Secția reține că toate cele 9 dosare repartizate pârâtului procuror spre soluționare, au fost înregistrate la Parchetul de pe lângă Judecătoria R... cu propunere de terminare a urmăririi penale.

Față de cele reținute, Secția constată că majoritatea soluțiilor dispuse de pârâtul procuror au fost modificate în urma redeschiderii urmăririi penale, în sensul trimiterii în judecată, respectiv reținerea art. 18¹ din vechiul cod penal – fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Secția constată existența raportului de cauzalitate între fapta reținută în sarcina pârâtului și urmarea produsă, atâta timp cât fapta a fost dovedită că există, iar urmarea acesteia s-a datorat acțiunii și atitudinii pârâtului.

În consecință, Secția apreciază că fapta săvârșită de pârâtul procuror, care nu și-a exercitat corespunzător atribuțiile specifice funcției, necalculând corect termenul de prescripție a răspunderii penale, se circumscrie elementului material al laturii obiective a abaterii disciplinare prevăzută de art.99 lit. t) teza a II-a din Legea nr.303/2004, în cauză fiind dovedită existența unor încălcări a normelor de drept procesual.

Sub aspectul laturii subiective se impune a fi reținut faptul că în cuprinsul art. 99¹ alin. (2) din Legea nr. 303/2004 vinovăția este definită abstract de legiuitor, respectiv: „Există gravă neglijență atunci când procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual”.

Așadar, există mai multe condiții cumulative care trebuie analizate pentru a aprecia dacă fapta a fost săvârșită în forma de vinovăție cerută de lege.

În concret, având în vedere probatoriul administrat în cauză, Secția reține că **neglijența de care a dat dovadă pârâtul procuror în soluționarea celor 9 cauze este una gravă** și rezultă din modul în care acesta a înțeles să aplice sau să nu

aplice dispozițiile procedurale (art. 154 și 155 din Codul penal) referitoare la calculul termenului de prescripție, întreruperea termenului de prescripție și prescripția specială, în interpretarea dată prin Decizia Curții Constituționale nr. 265/06.05.2014, respectiv Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, fapt ce a condus la încălcarea drepturilor fundamentale ale părților, drepturi garantate de art. 21 din Constituția României, art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și art.8 Cod procedură penală.

În concret, Secția reține că la calcularea termenului de prescripție a răspunderii penale în cadrul celor 9 dosare, pârâtul a avut în vedere, așa cum a și declarat în fața Secției, data săvârșirii faptelor și termenul de prescripție prevăzut de legea nouă.

Deși pârâtul a susținut cu ocazia audierii că a avut în vedere în cele 9 cauze ca act întrerupător al termenului de prescripție începerea urmăririi penale, conform vechiului cod de procedură penală, din actele dosarului, respectiv **din conținutul soluțiilor dispuse de acesta rezultă contrariul, respectiv faptul că acesta nu a avut în vedere niciun act întrerupător al cursului termenului de prescripție.**

Cu ocazia infirmării acestor soluții, prim procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul C...-S... a constatat nelegalitatea acestora, din mai multe motive, respectiv: nestabilirea în mod concret a datei de la care începe să curgă termenul de prescripție având în vedere faptul că printre infracțiunile care au constituit obiectul respectivelor dosarelor s-au aflat și infracțiuni săvârșite în formă continuată; nu au fost avute în vedere cauzele de întrerupere a cursului termenului de prescripție, respectiv îndeplinirea oricărui act de urmărire penală; nu a fost avută în vedere nici prescripția specială, respectiv dacă au fost depășite termenele de prescripție cu încă o dată, vor fi socotite îndeplinite oricâte întreruperi ar fi intervenit; nu a fost avută în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 265/06.05.2014 precum și alte motive care nu au relevanță pentru cauză.

În consecință, Secția constată că necunoașterea instituțiilor juridice privind calculul termenului de prescripție a răspunderii penale, așa cum s-a stabilit prin Decizia Curții Constituționale nr. 265/06.05.2014 constituie o gravă neglijență în exercitarea funcției de procuror.

Din modul în care a acționat pârâtul, cu gravă neglijență, rezultă că, în fapt, elementul subiectiv al culpei a fost realizat **într-un mod neîndoielnic** neexistând niciun dubiu că aceasta a încălcat normele de drept procesual anterior indicate, prin efectuarea unui calcul greșit al termenului de prescripție.

Având în vedere cele expuse anterior se impune a fi reținut și **caracterul „nescuzabil”** al nesocotirii normelor legale, care trebuie văzut, în primul rând, din perspectiva îndatoririlor pe care procurorul le are atunci când soluționează o cauză.

Totodată, Secția reține că pentru aprecierea formei de vinovăție cerută de lege trebuie luat drept model criteriul adoptat în dreptul civil, și anume cel al „omului diligent”, care este unul obiectiv, completat cu elemente de ordin subiectiv.

Aplicând acest criteriu obiectiv la activitatea desfășurată în cadrul Ministerului Public, etalonul ar trebui să fie cel al **„magistratului diligent”** care, conform art. 4 alin. 1 din Legea nr. 304/2004, reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

Or, pârâtul T. A. I., prin modul în care a înțeles să-și exercite funcția de procuror, nu a dat dovadă de diligență și nu a acționat în sensul respectării dispozițiilor legale și drepturilor procesuale ale părților.

În ceea ce privește încadrarea juridică a faptei deduse judecății, Secția, cu majoritate, reține următoarele:

La termenul de judecată din data de 25.11.2015, în temeiul art. 204 alin 1 din Codul de procedură civilă, Secția a pus în discuția părților posibilitatea modificării cererii de chemare în judecată de către reclamant, în sensul reținerii în sarcina pârâtului a abaterii disciplinare prev. de art. 99 lit. ș din Legea nr. 303/2004, însă

Inspekția Judiciară nu a înțeles să modifice calificarea juridică a abaterii disciplinare reținute în sarcina pârâtului.

Secția reține că într-adevăr legiuitorul a reglementat distinct, în cadrul dispozițiilor art. 99 lit. ș din **Legea nr. 303/2004 abaterea disciplinară constând în nerespectarea deciziilor Curții Constituționale** ori a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursurilor în interesul legii.

Ținând cont de principiul disponibilității care guvernează procesul civil, prev. de art. 9 din Codul de procedură civilă, respectiv dreptul de dispoziție al părților, aceleași reguli fiind aplicabile și în procedura disciplinară, Secția constată că se impune a analiza motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază acțiunea disciplinară, astfel cum a fost dedusă judecății.

În acest context, reține că **abaterea disciplinară prev. de art. 99 lit. t din Legea nr. 303/2004** presupune nerespectarea normelor de drept material sau procesual de către pârâtul procuror, cu rea credință sau gravă neglijență.

În concret, în speță, se impută pârâtului, încălcarea cu gravă neglijență, a normelor de drept procesul penal care reglementează în mod expres calculul termenului de prescripție a răspunderii penale și care se impuneau a fi interpretate în lumina dispozițiilor Deciziei Curții Constituționale nr. 265/06.05.2014.

În conținutul constitutiv al abaterii disciplinare prev. de art. 99 lit. t teza a II-a din Legea nr. 303/2004 este inclusă nerespectarea oricărei dispoziții legale în sens larg, astfel că fapta constând în ignorarea unei decizii a Curții Constituționale în situația în care nu are caracterul unui act singular, independent de nerespectarea altor dispoziții legale, este absorbită de fapta constând în nerespectarea normelor de drept material sau procesual, în cauza de față a normelor prevăzute de art. 155 din noul cod penal.

Prin urmare, având în vedere faptul că nerespectarea normelor ce reglementează calculul termenului de prescripție, în circumstanțele concrete ale

cauzei de față, a presupus și nerespectarea Deciziei Curții Constituționale nr. 265/06.05.2014, Secția, cu majoritate, apreciază că se impune reținerea în sarcina pârâtului procuror a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t teza a II-a din Legea nr. 303/2004.

În consecință, Secția, cu majoritate, apreciază că fapta pârâtului T. A. I., prim procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria R..., constând în aceea că a nesocotit din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil normele de drept procesual penal referitoare la modalitatea de calcul a termenului de prescripție a răspunderii penale cu ocazia soluționării dosarelor penale nr. .../P/2012, .../P/2010, .../P/2009, .../P/2009, .../P/2012, .../P/2011, .../P/2010, .../P/2011 și .../P/2011, în sensul că a ignorat dispozițiile privitoare la întreruperea cursului prescripției, încălcând astfel prevederile art. 155 din noul cod penal, întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare.

La individualizarea sancțiunii ce se va aplica în condițiile art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prev. de art. 99 lit. t teza a II-a din același act normativ, Secția va avea în vedere împrejurările, gravitatea concretă precum și consecințele faptei săvârșite de pârâtul procuror.

Astfel, Secția va avea în vedere că valoarea socială lezată o reprezintă relațiile sociale referitoare la bunul mers al activității desfășurate în cadrul Ministerului Public, în sensul larg al acestei noțiuni, care presupun, pe lângă organizarea și funcționarea în limitele legii a organelor de urmărire penală și înfăptuirea corectă a activităților desfășurate de către acestea, pe planul raportului juridic de muncă aceste relații transpunându-se în obligații și îndatoriri profesionale ale procurorilor, stabilite prin legi și regulamente.

În procesul de apreciere a individualizării sancțiunii nu trebuie pierdute din vedere sau minimalizate consecințele faptelor pârâtului, astfel cum au fost reliefate de probele administrate în cauză, respectiv faptul că majoritatea soluțiilor dispuse de acesta au fost modificate în urma redeschiderii urmăririi penale, în sensul constatării faptelor, cu consecința trimiterii în judecată, respectiv reținerea art. 18¹ din vechiul cod penal – fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Secția va avea în vedere și faptul că domnul procuror T. A. I. are o vechime în profesie de 18 ani și 3 luni iar cu ocazia evaluării activității profesionale, a obținut de fiecare dată calificativul „foarte bine”. Aceasta nu a contestat starea de fapt reținută în sarcina sa în acțiunea disciplinară, însă se consideră nevinovat pentru motivele anterior invocate.

De asemenea, se va avea în vedere faptul că pârâtul T. A. I. exercită, începând cu anul 2014, funcția de prim procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria R... Are un volum foarte mare de activitate și întrucât unitatea de parchet se confruntă cu o schemă incompletă de procurori / fluctuație de personal, a fost nevoit ca pe lângă atribuțiile specifice funcției de conducere să preia din activitățile procurorilor cu funcție de execuție. De asemenea, va mai avea în vedere și caracterizările pozitive aflate la dosarul cauzei din care rezultă că este o persoană corectă, cinstită, a dat dovadă de o mare putere de muncă în activitatea desfășurată, de un comportament desăvârșit în relațiile cu colegii și justițiabilii, o persoană care are cunoștințe profesionale remarcabile, materializate în calitatea și acuratețea juridică a lucrărilor întocmite.

Este adevărat că la aplicarea sancțiunii Secția trebuie să aibă în vedere, alături de circumstanțele reale identificate de cercetarea judecătorească și circumstanțele personale ale pârâtului, dar în cazul de față consecințele negative ale abaterii disciplinare au prioritate prin gravitatea lor.

Ținând cont de toate aceste împrejurări, reținând gravitatea faptei și văzând

urmările produse, Secția apreciază că se justifică aplicarea față de pârât a unei sancțiuni mai ușoare.

Ca urmare, având în vedere că sancțiunea are ca scop imediat îndreptarea celui care a comis o abatere disciplinară, dar în același timp constituie și un mijloc de prevenție atât pentru cel sancționat, cât și pentru societate, Secția apreciază că față de disp.art.100 lit.a) din Legea nr.303/2004, republicată, se impune aplicarea față de pârâtul T. A. I. a sancțiunii disciplinare constând în "avertisment" pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t teza a II-a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Văzând și dispozițiile art.48 și art.49 alin.(2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Cu majoritate,

Admite acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva domnului T. A. I., prim procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria R...

În baza art.100 lit. a) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplică domnului T. A. I., prim procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria R..., sancțiunea disciplinară constând în „avertisment” pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul

[REDACTED] judecătorilor și procurorilor republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pronunțată în ședință publică, azi 13 ianuarie 2016.

Președinte,

Procuror

Procuror

Procuror

Cu opinie separată în sensul respingerii acțiunii disciplinare pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.(t) teza a-II-a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 24/2002.

Apreciem că în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prev. de art. 99 lit.t) teza a II a în modalitatea prevăzută de art.99¹ alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, astfel cum a fost modificată prin Legea nr.24/2012, constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență, prin încălcarea din culpă în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept procesual.

Din punctul de vedere al laturii obiective, considerăm că pot intra în sfera răspunderii disciplinare doar soluțiile adoptate de procuror în afara oricăror prevederi

procesuale sau pe baza unor erori macroscopice, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință) nu poate găsi o justificare. Astfel, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli de procedură care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

Pentru a putea reține existența răspunderii disciplinare, în raport cu abaterea disciplinară mai susmenționată, este necesar a analiza existența elementelor specifice, și anume: existența faptei ilicite, a urmăririi acesteia – în cazul de față, atingerea adusă relațiilor sociale constând în bunul mers al activității desfășurate de către pârât, prin exercitarea funcției de procuror, raportul de cauzalitate între existența faptei și urmarea produsă, precum și existența vinovăției.

Potrivit art. 12 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, magistrații au obligația să-și îndeplinească cu competență și corectitudine îndatoririle profesionale.

În consecință, aceștia au îndatorirea să asigure, prin activitatea desfășurată, respectarea legii, a regulamentelor, a deciziilor Curții Constituționale, a deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursurilor în interesul legii, și nu în ultimul rând să dea dovadă de competență profesională.

Astfel, procurorul este obligat, prin natura funcției, să cunoască și să respecte normele reglementate de Codul de procedură penală, necesare în instrumentarea/ soluționarea cauzelor, trebuind să dea dovadă de competență profesională, pentru asigurarea respectării și aplicării legii, iar pe de altă parte este obligat să cunoască și să-și asume efectele încălcării normelor procedurale, atâta vreme cât acestea sunt prevăzute în mod expres, clar și fără echivoc în dispozițiile legale generale.

Având în vedere materialul probatoriu existent la dosarul cauzei constatăm că pârâtului i se impută faptul că a calculat greșit termenul de prescripție a răspunderii penale într-un număr de 9 dosare penale care i-au fost repartizate spre soluționare.

Analiza legalității soluțiilor pronunțate de către pârâtul procuror se face pe două căi, respectiv cea a controlului ierarhic, exercitat de procurorul ierarhic superior, în baza art. 64 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 și cea jurisdicțională, realizată de instanța competentă să judece plângerea îndreptată împotriva soluției procurorului/sesizarea parchetului ierarhic superior prin care s-a solicitat confirmarea redeschiderii urmăririi penale, conform art. 335 alin 4 din Codul de procedură penală.

Practic, susținerile Inspecției Judiciare pun în discuție modalitatea concretă de aplicare a dispozițiilor legale procedurale referitoare la calculul termenului de prescripție a răspunderii penale, această chestiune fiind de fapt atributul exclusiv al primului procuror din cadrul parchetului ierarhic superior, respectiv instanței de judecată – judecătorul de camera preliminară și nu poate face obiectul acțiunii disciplinare. În caz contrar s-ar nesocoti principiul independenței procurorului în adoptarea soluțiilor, iar pe de altă parte, s-ar încălca dispozițiile legale care prevăd controlul judiciar.

Interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale sunt de esență actului de control judiciar (prim procuror/ instanța de judecată), fiind exclus controlul administrativ asupra acestora.

În consecință, obiectul verificării disciplinare nu-l poate constitui raționamentul logico-juridic al magistratului însărcinat să instrumenteze/soluționeze o cauză. Opinia pe care acesta și-o formează în urma raționamentului logico-juridic nu poate fi cenzurată decât prin ordonanța primului procuror din cadrul parchetului ierarhic superior, respectiv prin încheierea judecătorului de camera preliminară, aceasta neputând forma obiectul unei verificări disciplinare.

De altfel, Secției nu îi revine competența de a aprecia asupra temeiniciei și legalității soluțiilor dispuse de procuror, în caz contrar s-ar transforma într-o instanță de control judiciar.

În ceea ce privește abaterea disciplinară constând în nerespectarea normelor de drept procesual, este necesar a fi făcută distincția între *încălcarea acestor norme ca și greșeală în soluționarea cauzei*, pe de o parte, (*greșeală ce poate fi cenzurată pe calea controlului judiciar*) și pe de altă parte, *nerespectarea normelor de procedură în context disciplinar*.

Astfel, se poate reține existența acestei abateri doar în situația în care există o vădită contradicție între dispozițiile legale aplicabile în materie și soluțiile dispuse în respectivele cauze. Or, în speță, pârâtul a apreciat conform propriei sale convingeri, ținând cont de limitele de pedeapsă prevăzute de lege pentru faptele reținute în sarcina persoanelor cercetate, dar și de data faptelor, că a intervenit prescripția răspunderii penale, soluțiile dispuse de acesta fiind argumentate juridic.

Toate soluțiile dispuse de pârât în cele 9 dosare au fost supuse controlului judiciar, în condițiile legii.

În concret, 8 soluții au fost infirmate, ocazie cu care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale, continuarea și completarea urmăririi penale. Doar o singură soluție a fost menținută, respectiv cea dispusă în dosarul penal nr. .../P/2009 al Parchetului de pe lângă Judecătoria R... Instanța a respins cererea formulată de Parchetul de pe lângă Tribunalul C...-S... și a constatat nulitatea ordonanței emisă de Parchetul de pe lângă Tribunalul C...-S..., ca urmare a nerespectării termenului imperativ de 3 zile, prev. de art. 335 alin. 4 Cod procedură civilă.

Pe lângă toate aceste argumente, se va mai avea în vedere și faptul că, urmare intrării în vigoare a noilor coduri, în materia calculului termenului de prescripție a răspunderii penale, a existat o practică necristalizată la toate palierele de jurisdicție, concretizată în opinii juridice diferite. În vederea instituirii unei practici unitare în această materie, mai multe instanțe judecătorești au formulat puncte de vedere cu privire la această chestiune de drept prin care au solicitat Înaltei Curți de Casație și Justiție dezlegarea acestei probleme de drept. Astfel, Înalta Curte de Casație și

Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014, în considerarea art. 5 din Codul penal, a stabilit că prescripția răspunderii penale reprezintă o instituție autonomă față de instituția pedepsei; prin Decizia 21 din 6 octombrie 2014 a stabilit că dispozițiile art. 5 alin. 1 din Codul penal trebuie interpretate, inclusiv în materia prescripției răspunderii penale, în sensul că legea penală mai favorabilă este aplicabilă în cazul infracțiunilor săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 care nu au fost încă judecate definitiv, în conformitate cu Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale. Prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.

În consecință, constatăm că în practică au existat situații care au impus dezlegarea unor chestiuni de drept în această materie chiar și după pronunțarea Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale, respectiv Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 21 din 6 octombrie 2014 .

Întrucât soluțiile dispuse de pârât în cele 9 dosare au avut loc ulterior pronunțării deciziei Curții Constituționale anterior indicată, (chiar dacă la scurt timp) apreciem că fapta pârâtului T. A. I., care cu ocazia soluționării acestor cauze nu a avut în vedere dispozițiile Curții Constituționale, general obligatorie, s-ar putea circumscrie unei alte abateri disciplinare, expres reglementată de legiuitor, respectiv abaterea disciplinară prev. de art. 99 lit. ș din Legea nr. 303/2004.

Cu toate că la termenul de judecată din data de 25 noiembrie 2015, Secția, din oficiu, în temeiul art. 204 alin 1 din Codul de procedură civilă, a pus în discuția părților posibilitatea modificării cererii de chemare în judecată de către reclamant, în sensul reținerii în sarcina pârâtului a abaterii disciplinare prev. de art. 99 lit. ș din

Legea nr. 303/2004, Inspecția Judiciară nu a înțeles să modifice calificarea juridică a abaterii disciplinare reținute în sarcina pârâtului.

Apreciem că în situația în care s-a constatat pronunțarea unor soluții nelegale de către pârât, infirmate de către conducerea unității de parchet ierarhic superior (în speță, pârâtul deține funcția de prim procuror) și menținute de către instanța de judecată, ocazie cu care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale și continuarea cercetărilor, putem reține, ca și consecință produsă, doar tergiversarea soluționării acestor cauze.

Mai mult, în astfel de situații, chiar dacă soluțiile dispuse de pârât au fost apreciate ca nelegale și totodată imputabile acestuia, considerăm că acest aspect ar fi trebuit avut în vedere cu ocazia evaluării profesionale ce se impunea a fi efectuată, iar corijarea conduitei profesionale a acestuia să se reflecte în calificativul acordat, neimpunându-se angajarea răspunderii disciplinare. Constatăm că la dosarul cauzei nu există documente din care să rezulte că membrii comisiei de evaluare ar fi avut în vedere ordonanțele de infirmare a soluțiilor, respectiv încheierile judecătorului de cameră preliminară, prin care s-a constatat nelegalitatea soluțiilor dispuse de pârâtul procuror ca urmare a greșitei calculări a termenului de prescripție a răspunderii penale.

Prin urmare, față de toate aceste argumente, în sarcina pârâtului T.A. I. nu se poate reține nerespectarea normei de drept procesual enunțată de Inspecția Judiciară în cuprinsul acțiunii disciplinare .

Sub aspectul laturii subiective se reține că forma de vinovăție este definită abstract de legiuitor la art. 99¹ alin. (2): „Există gravă neglijență atunci când procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual”.

În analiza laturii subiective trebuie avut în vedere că vinovăția reprezintă poziția psihică pe care o persoană o are față de o anumită faptă și față de urmările

acesteia; ea nu este o atitudine generică, ideală, abstractă, ci, dimpotrivă, concretă, manifestată în planul existențial al unei anumite fapte ilicite legate, psihologic, de autorul ei. Culpă gravă nu comportă intenția de a face rău, prezentând doar o gravitate particulară: aceea a unui act grav, neglijență inacceptabilă pe care nici omul cel mai puțin avizat nu ar comite-o.

În ceea ce privește forma de vinovăție cu care trebuie săvârșită fapta pentru a constitui abatere disciplinară, prin folosirea sintagmei „gravă neglijență”, legiuitorul a stabilit gradul culpei ca fiind cel al „culpei lata”.

Prin urmare, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

În speță, având în vedere împrejurările concrete, astfel cum au fost detaliate mai sus, (practică neunitară, opinii juridice diferite în ceea ce privește instituția prescripției răspunderii penale), precum și faptul că unitatea de parchet s-a confruntat tot timpul cu un deficit de personal, respectiv fluctuație de personal, și nu în ultimul rând volumul foarte mare de activitate al pârâtului, care în acea perioadă îndeplinea pe lângă atribuțiile specifice funcției de conducere și multe alte activități specifice funcției de execuție (soluționare dosare penale și participare în ședința de judecată în egală măsură cu ceilalți procurori din unitate, întocmirea situațiilor semestriale) considerăm că, în sarcina pârâtului procuror nu se poate reține faptul că la momentul adoptării celor 9 soluții, a acționat cu gravă neglijență.

Totodată, s-a avut în vedere și caracterizările depuse la dosar din care rezultă că pârâtul T. A. I. este o persoană corectă, cinstită, a dat dovadă de o mare putere de muncă în activitatea desfășurată, de un comportament desăvârșit în relațiile cu colegii și justițiabilii, o persoană care are cunoștințe profesionale remarcabile, materializate în calitatea și acuratețea juridică a lucrărilor întocmite.

Pentru toate aceste considerente, în dezacord cu opinia majoritară, reținem că prin probele administrate în cauză nu s-a făcut dovada întrunirii cumulative a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.(t) teza a-II-a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, constând în exercitarea funcției cu gravă neglijență prin încălcarea din culpă în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil a normelor de drept procesual penal, motiv pentru care acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva pârâtului T. A. I., prim procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria R..., apare ca fiind neîntemeiată și se impunea a fi respinsă.

Procuror

Procuror